

POSTANOWIENIE

11 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marta Romańska

na posiedzeniu niejawnym 11 grudnia 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa B. A.

przeciwko J. Z. i A. Z.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej J.Z. i A. Z.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z 27 września 2024 r., VI ACa 325/19,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanych na rzecz powoda kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł, z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od doręczenia pozwany odpisu niniejszego postanowienia tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

[dr]

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem

skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do powyższych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego co do przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwani wniesli o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) z uwagi na naruszenia: art. 385 i art. 385¹ k.c., art. 5 k.c. art. 6 ust. 1 EKPC, art. 45 Konstytucji RP, art. 354 k.c., art. 628 k.c., art. 455 k.c. w zw. z art. 405 k.c. art. 65 k.c., art. 6 k.c. art. 384 k.p.c., art. 280 k.p.c. art. 233 § 1 k.p.c. art. 227 k.p.c. art. 278 § 1 k.p.c. art. 328 § 2 k.p.c., art. 378 § 1 k.p.c. oraz art. 321 § 1 k.p.c. w zw. z art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c. w sposób przedstawiony w zarzutach skargi kasacyjnej.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. Szczególna podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przy tym samodzielnego, czyli odrębnego od podstaw kasacyjnych wskazania i wykazania naruszenia konkretnego przepisu prawa (procesowego lub materialnego), które jest oczywiste i bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęte skargą orzeczenie jest wadliwe i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania.

Uzasadnienie wniosku oparte na tej przesłance wymaga przedstawienia argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania kwalifikowanego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw kasacyjnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC

2004, nr 3, poz. 49, z 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11). Uzasadnienie wniosku nie może sprowadzać się do powtórzenia uzasadnienia podstaw kasacyjnych, jak również być sformułowane w sposób, który wymagałby oceny ich zasadności, która na tym etapie postępowania nie jest możliwa.

Z wiążącej Sąd Najwyższy podstawy faktycznej zaskarżonego orzeczenia wynika, że pozwani nie dokonali formalnego odbioru robót budowlanych z umowy podstawowej oraz robót dodatkowych. Po wykonaniu przez powoda prac dodatkowych pozwani zaczęli zgłaszać zastrzeżenia co do ceny i jakości prac, odmawiając zapłaty wynagrodzenia zarówno za prace podstawowe, jak i dodatkowe. Pozwani pomimo istnienia wad, na które się powołują, odebrali faktycznie roboty budowlane i od kilku lat zamieszkują w budynku odbudowanym przez powoda.

W niniejszej sprawie ustalono, że pozwani zaakceptowali należność za wykonanie prac oraz cenę materiałów budowlanych niezbędnych do prowadzenia prac remontowo - budowlanych, które miał zakupić powód w wysokości 150.830 zł plus 135.000 zł, co łącznie wyniosło 285.830 zł. Pozwani zapłacili powodowi kwotę 215.000 zł, a więc różnica między kwotą umówioną, a uiszczoną z tego tytułu wynosiła 70.830 zł. W kosztorysie robót została ujęta pozycja orynnowania, której nie wykonał powód. W związku z tym na podstawie opinii biegłego sąd drugiej instancji ustalił, że wynagrodzenie powoda z umowy należy pomniejszyć o 6.970,94 zł. Uznając, że pozwani są zobowiązani do zapłaty z tytułu prac podstawowych objętych umową kwoty w wysokości 63.859,06 zł.

Sąd drugiej instancji ustalił wynagrodzenie powoda za prace dodatkowe wskazane szczegółowo w zleceniu dla biegłego, którego wysokość wynosiła 111.166,20 zł. Suma tych kwot (63.859,06 zł + 111.166,20 zł) wynosi 175.025,26 zł. Sąd drugiej instancji uwzględnił kwotę 18.941,70 zł wskazaną przez biegłego jako wartość występujących w nieruchomości wad i dokonał jej rozliczenia (175.025,26 zł – 18.941,70 zł), a zatem kwota do zapłaty tytułem wynagrodzenia powoda powinna wynosić 156.083,56 zł.

Podstawowym obowiązkiem inwestora jest zapłata umówionego wynagrodzenia. Stanowi ono świadczenie wzajemne zamawiającego, będące odpowiednikiem świadczenia wykonawcy. Dlatego też podstawą zasądzenia dochodzonej kwoty nie mogły być i nie były przepisy dotyczące bezpodstawnego wzbogacenia, tj. art. 405 k.c., lecz przepisy o umowie o roboty budowlane i wynagrodzeniu za jej wykonanie, po ustaleniu uzgodnień, których strony – korzystające w tym zakresie ze swobody ukształtowania stosunku umownego – dokonały. W świetle powyższego sądy *meriti* uznały, że pozwani z tytułu wykonania przez powoda robót budowlanych objętych umową o roboty budowlane są zobowiązani do zapłaty powodowi wynagrodzenia w kwocie 144.332,23 zł. Skonfrontowanie motywów wyroku z argumentacją przytoczoną w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie potwierdza tezy skarżących o popełnieniu przez Sąd drugiej instancji oczywistych błędów w związku wykładnią i zastosowaniem prawa, w świetle którego spór istniejący między stronami należało rozstrzygnąć.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. oraz – co do kosztów postępowania – art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 6 w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2023 r., poz. 1935), orzeczono jak w postanowieniu.

[dr]

[a.ł]